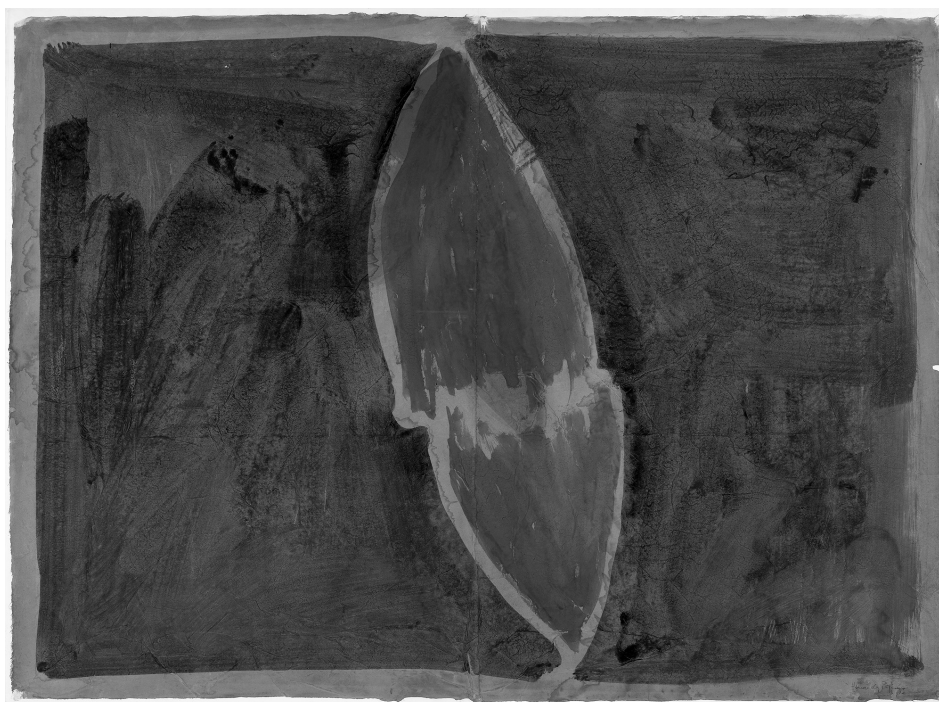

Català

Joan Hernández Pijuan, *La fulla verda*, 1983

Joan Hernández Pijuan. La mesura del temps, el transcurs de la pintura.

La Fundació Suñol presenta *La mesura del temps, el transcurs de la pintura*, una exposició monogràfica que revisa la trajectòria de l'artista català Joan Hernández Pijuan (1931-2005). S'exposa una seqüència d'obres de diferents períodes —algunes inèdites—, a través de les quals el visitant haurà de descobrir la tensió, la densitat i la intensitat aplicades com a base de creació en l'itinerari pictòric de Joan Hernández Pijuan i, concretament, com a referent del seu procés personal d'observar la natura.

La Col·lecció Josep Suñol reuneix varies i molt representatives obres de l'artista que, complementades amb d'altres peces, ens aproximen a la manera en què Joan Hernández Pijuan entenia, practicava i estimava l'art. L'exposició proposa l'observació de més de quaranta obres realitzades entre finals dels anys seixanta i el 2005.

De ben segur que Joan Hernández Pijuan no tenia un guió previ de quin seria el seu trajecte, però aviat va definir el món en el qual es mouria i s'aniria desenvolupant, amb una obstinació tan necessària com obligada per la seva pròpia concepció i desig de mostrar-nos una imatge, la seva idea d'una imatge.

En una primera etapa, regles, cartabons, copes, tisores, pomes, ous i mesures de superfícies ens parlen d'objectes, de la naturalesa i, simultàniament, de l'acotació de la mateixa. Són uns bodegons —natures mortes— que ja contenen moltes dades que deixaran rastres en el seu recorregut pictòric. Són objectes que es disposen damunt la tela amb una forta intencionalitat, allunyada de la composició convencional, delimitant l'encaix de l'objecte en l'espai buit, com a centralitat de l'obra.

En el decurs del temps, els bodegons aniran desapareixent i llavors, tant sols ens quedarà la superfície, la dimensió de l'espai. Arribat aquest moment, és fàcil imaginar que en Joan es fes la següent pregunta: per què, doncs, si existeix

un escenari tant intens i essencial com la natura, l'hem d'animar amb figures que li són alienes?

La superfície i el calat de la naturalesa es concentrarà per tal d'esdevenir el nucli de l'obra. En compliment d'aquest principi, en Joan aplicarà el mètode de l'escala-proporció, però no guiat pel format de la tela o el bastidor, sinó pel seu determini sobre l'ampliació o reducció del paisatge observat i de com pretén que nosaltres el veiem.

Unes vegades ens situarem molt lluny i d'altres més a prop, deambulant per panorames infinits en algunes obres, analitzant la trama i el gruix de la pinzellada en altres treballs, fins a veure com creix o com està constituït un brot d'herba. Podríem comparar-ho a l'acció d'un zoom, que ens apropa o ens allunya del que observem tot buscant l'enquadrament desitjat, i mentre ens acosta per desxifrar la composició de la natura, ens separa perquè l'observem en la seva grandiositat.

El color és un capítol cabdal en la trajectòria d'Hernández Pijuan, ja que travessa i inunda intensament tota la seva obra. Aprofundir en aquest espai de color ens serà necessari per referenciar el moment concret que l'artista ens vol evidenciar. En un principi, el color triat era el verd, un verd en totes les seves gammes, que donaria pas als ocre, marrons, blancs i negres. Negres —els darrers— que culminen tot el procés del color, mostrant-nos com una capa de matèria blanca és coberta per una altra de negra, per seguidament “destapar-la”, dibuixant en el fosc per tornar al blanc. És una pintura extreta de l'obscur, de la no llum, tot invocant-la.

La textura de la matèria aconseguida amb els pinzells, el seu traç més o menys extens i la pressió de l'espàtula, insistint una vegada rere l'altra, subratlla i complementa el concepte de transcurs temporal, tot fonent-se el color a mida que cada pinzellada jeu sobre l'anterior.

Concepte, atzar, ficció... quasi tot té cabuda en el món de l'art, però s'ha de saber trobar el punt oblic, aquest revers que sempre oculta quelcom però que l'artista té la necessitat de desvelar-nos com a imatge real. Joan Hernández Pijuan llegia, sentia, construïa i pintava el que veia en el constant canvi que observava en la natura i durant les seves caminades meditava sobre el paper de la pintura, sobre el que podia o havia de significar i, en definitiva, sobre l'essència de l'art.

Joan Hernández Pijuan. La mesura del temps, el transcurs de la pintura.

04.02. — 29.05.2010

COMISSARIAT:

Joan Hernández Maluquer, Elvira Maluquer i Fundació Suñol.

Fundació Suñol

Passeig de Gràcia 98
08008 Barcelona
T 93 496 10 32
info@fundaciosunol.org
www.fundaciosunol.org

HORARIS:

De dilluns a dissabte, de 16h a 20h. Diumenges i festius tancat
Per a altres horaris, cal concertar prèviament per telèfon o e-mail

VISITES COMENTADES

Públic individual: Dijous a les 17h (en castellà) i a les 18h30 (en català).
Grups: Amb reserva prèvia.